

RAZELE AUROREI

ZIS'A ISUS: EU SUNT LUMINA LUMII.

In tot locul cu Isus.

Pierdută.

*Cu Isus ori-unde
Pot să merg voios;
Unde El petrece,
Eu nu sunt fricos.*

*Dar unde El nu vine,
Nu-i bucurie;
Unde El să află,
Fericire e.*

*Nicăuri cu Isus
Sărac eu nu sunt,
Oamenii mă părăsesc,
Dar Isus nici când.
De mă duce în pustiu,
Singur să trăiesc,
Și acolo-i cu mine 'n
El mă 'nveselec,*

*Ori-unde cu Isus
Sunt adăpostit,
Fie noaptea cât de grea,
Eu dorm liniștit.
Pe brațele lui Isus,
Nimic nu m'apasă,
Deci-ori unde să fiu,
Mă sânt ca acasă.*

Verdețu copacilor și cântecul păsă-
relelor anunțau sosirea primăverii.

„În sfârșit au răsărit și ghiociei“,
zise Florica Rosescu. Credeam că nu-i
voi mai vedea anul acesta.

„Și eu știu un loc unde se găsește
niște micșunele foarte mari și fru-
moase“, adaogă Veta, verișoara ei.
„O, arată-mi și mie locul“, Îmi tre-
buesc pentru ziua de naștere a mă-
tușei. Carol și cu mine am cumpărat
un coșuleț de porțelan pentru dânsa
și voim să-l umplem cu micșunele
până la ziua mătușei.

„Dacă mama ar fi acasă, i-am spune
unde ne ducem“, zise Veta verișoarei
sale, care venise în vizită la dânsa
pentru câte-va săptămâni.

„Dar n-o să ne certe mama, când
va afla că ne-am dus așa de departe
singure?“ întrebă Florica.

„O, nu, răspunse Veta, nu e departe.
Din sufragerie se poate vedea locul
acela. E la capătul parcului nostru
și mama îmi dă voie să merg prin
tot parcul“.

După amiază fetele se duseră să se
preumbe prin grădină, dar nu trecu
mult și Veta zise: acuma să ne ducem
să căutăm micșunele de acele mari,
și plecară...

Amândouă rămaseră uimite de fru-
musețea și mulțimea Bobocilor verzi,
cari începeau a arăta în vârf o culoare
liliachie. Pe când fetele se jucau și

săreau prin iarba cea proaspătă, se auzi un lătrat de câne și o voce care striga: „Prindeți cânele, mi-a mâncat o oaie“.

La auzul acestor vorbe, copiii începură să alerge par'că-i gonea cineva din urmă și fără să-și mai dea seama unde se duc, se refugiară în pădurea care se învecina cu parcul.

„Hai Veto să fugim iute“, strigă Florica. Un câne care poate mânca o oaie, ne va mușca și pe noi dacă ne ajunge.

„Ne va mușca?“ întrebă Veta abia răsufând.

„Mai întrebi!“ îi răspunse Florica plină de spaimă

„Veta nu prea erea robustă din fire și fuga o slăbi și mai mult. Ostenită se trânti pe o buturugă, Florica se așeză lângă dansa și se uita cu durere la ruptura ce și-o făcuse în rochia ei cea nouă.

„De ce răsuffi așa greu?“ întrebă ea de odată, întorcându-se către Veta.

„Nu știu nici eu, dar nu pot altfel. Florico simt niște dureri grozave aici“, urmă ea, apăsându-și pieptul cu mâna. Florica se spărie de paloarea Vetei, dar cum era curajoasă de felul ei, zise repede:

„Uite, eu mă voi așeza pe craca aceasta și tu să te culci pe buturugă și să-ți pui capul în poala mea“.

Fetitei îi se făcu mai bine dar se simția fără puteri.

„Trebuie să pornim spre casă căci se întuneacă, zise Florica. Ele se luară de mână și mergeau încet prin pădure, dar de odată se opriră în loc.

„Ce drum apucăm acuma?“ întrebă Florica. Știu că am trecut pe lângă movila asta, dar pe urmă încotro mergem?

„Eu nu știu“, zise Veta cu o voce întretăiată, „n'am fost nici odată așa de departe în pădure“.

Mica păreche apucă întâi înt'o direcție, apoi într'alta, dar după câțva timp se văzură, spre marea lor mirare, iar în locul de unde plecaseră.

„Ne-am rătăcit“, strigă Veta și în-

cepu să plângă. Apoi fu nevoită să se așeze, căci simți din nou junghiuri în piept. „Ce să facem, se întrebau ele, cei de acasă nu ne vor găsi în pădurea asta mare“.

„Îmi pare bine că n'am avut nici un gând rău, venind aici, zise Florica, Noi am fugit numai de câne și D-zeu știe unde suntem și va îngriji de noi“.

„O, dacă ne-ar arăta drumul!“ exclamă Veta; dar uite, noi suntem prea mititele și El trebuie să se gândească la așa mulți oameni, — la oameni mari“. Veta nu auzise încă nici odată vorbindu-se despre iubirea și grija unui tată ceresc.

Dar Florica deși mai mică, cunoștea și iubea pe Mântuitor — prietenul copiilor — și de aceea răspunse cu multă siguranță:

„Eu știu că Dumnezeu va purta grije de noi; Isus a spus că El îi poartă în brațe. Și nu știi tu că păstorul trebuie să vadă ca oițele să nu să piardă și de aceea sunt sigură că Isus nu va lăsa să ni se întâmple vre-un rău aici în pădure“.

„Ah, dacă ar veni pe pământ și ne-ar duce acasă!“ ofta Veta; dar el e așa de departe de noi acuma?“

„Te înșeli, Veto; El e în apropierea noastră, dar noi nu-l putem vedea. Știi ceva: să ingenuchiam și să ne rugăm Lui!“

Și amândouă ingenuchiară lângă buturugă. În câte-va vorbe naive, Floaica spuse Domnului cât de obosite sunt, cum se tem de întunericul din pădure și apoi Îl rugă să le ajute.

„Poate că ne va trimete un înger“, șopti Veta după ce se sculară.

„Acuma El nu mai trimete îngeri, cari se poate vedea, răspunse Florica, dar sunt sigură că ne va trimete un ajutor. Mai odihnește-te puțin și apoi vom încerca încă odată să găsim drumul.

Abia se porniră din nou când Veta, auzind un foșnet de frunze strigă speriată: „Ah, vine cine-va poate e vre-un pungaș sau cânele. Un înger doar n'ar face atâta zgomot“. Dar deodată

exclamă cu bucurie: Domnule Stelescu, Domnule Stelescu, vino încoace! căci recunoseu la câți-va pași de dânsese pe arendaș. Un bărbat robust se îndreptă în direcțiunea de unde venise strigătul și cu o voce prietenoasă întrebă: „Domnișoară Veto, ce faci aici?”

Veta îi povesti repede totul dar el, fără să aștepte sfârșitul povestirii, o luă în brațe și ținând pe Florica de mână, zise:

„Sunt incredințat că Dumnezeu m'a trimes pe aici. Eu nu merg de obicei pe drumul acesta, dar astăzi întorcându-mă din oraș îmi dădu prin gând să văd dacă gardul meu de lângă pădure e bine reparat.

Și tocmai cu câte-va minute înainte de sosirea d-tale, noi ne-am rugat lui Dumnezeu să ne trimeată pe cineva ca să ne scoată din pădure și eu eram sigură că El îmi va asculta rugăciunea, zise Florica uitându-se la arendaș cu fața radioasă de fericire.

Dumnezeu să te binecuvinteze, du-duiță, zise el; ai început din vreme a te ruga și nu te vei căi nici odată. Și eu aș fi dorit să cunosc prețul rugăciunii mai de mult, șopti el mai mult pentru dânsul.

„Și eu mă voi ruga acuma mai des”, zise Veta; Florica o să mă învețe”.

„Da, da, așa să faci, d-ră Veto, o sfătui domnul Stelescu, începe din vreme!”

Cred că e de prisos să povestesc cât de bine au fost primite fetițele de toți ai casei. Ei începuseră a se îngrijii de întârzierea copilelor.

Veta trebui să stea mai multe zile în pat, căci se îmbolnăvisese din cauza spaimii și Florica răcise destul de tare. Dar nu trecu mult timp și amândouă se făcură bine și vorbeau adese-ori despre aventura din pădure.

Veta voise atunci să afle mai mult despre iubirea lui Dumnezeu, despre credința de care era animată verișoara ei — așa spusese ea atunci, sub impresia minunatei lor salvări. Dar când an după an trecu și fetița cea mică deveni femeie ea se mulțumi să ducă

o viață ușuratecă de lume și când se întâlnia cu Florica, care căuta să-i amintească dorința ei de atunci, ea răspundea:

„Da, da, Florico, știu ce vrei să spui, dar acum n'am vreme să mă gândesc la astfel de lucruri”.

Dar chiar în mijlocul plăcerilor, Dumnezeu găsi un mijloc să mai vorbească cu Veta. Când se întorcea într-o noapte dela un bal, văzu pe un sergent vorbind cu o fetiță și îl auzi zicând: „Miecuța s'a pierdut”.

Trăsura alerga înainte, dar cuvântul „pierdut” răsună în urechile Vetei și de odată se văzu stând la mama Floricăi, și auzi ca și cum ar fi fost erii pe mătușă-sa explicând vorbele din Sf. Scriptură:

„Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut”. Veta se răzămă de perina trăsorii și își zise cu amărăciune: Și eu sunt pierdută, știu; o păcătoasă pierdută, pierdută!”

„Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască tot ce era pierdut”. Sf. Spirit rechemă mereu aceste cuvinte în sufletul ei. Ea tresări; îi se păru că o voce omenească i-ar fi strigat aceste vorbe, așa de deslușit le auzise. Cine să fi fost? Doamna, care o însoțise la bal, adormise într'un colț al trăsorii și liniște era peste tot.

În timpul acestei curse lungi, Veta simți — ceea ce numai simțise până acuma — că e singură cu Dumnezeu. Îi veniră în minte vorbele Floricăi de atunci, când ședeau pe buturuga din pădure și verișoară-sa îi vorbea despre bunul păstor. Ajunsă acasă în odaia ei, ea își descărcă inima înaintea lui Dumnezeu, și câte-va zile după aceasta scrisese Floricăi:

„Păstorul și-a căutat oița pierdută și-a găsit-o pe marginea prăpăstiei flămândă, slabă și părăsită. Cu funia iubirii a legat-o și a scăpat dela peire pe cea pierdută”.

Și din acea clipă, viața cheltuită până atunci în serviciul Satanei fu depusă la picioarele Mântuitorului, Veta e acum o creștină totdeauna

veselă, soție și mamă fericită. Cei doi copilaș ai ei o roagă adesea să le povestească cum s'a rătăcit în pădure împreună cu tușa Florica. Și buzele copiilor repetă cu plăcere versetul de așa mare însemnătate pentru mama lor: „Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască tot ce era pierdut!”

Creștinul și Turcul.

În vremile bătrâne, când cetele sălbatice de turci, și tătari, Navaleau până prin țările noastre, și moșii și strămoșii noștri, să hărțuiau zi de zi cu ele, și a înălțat, că un voinic vestit de viteaz, în luptele cu turcii, căzu în prinsoare la turci, și ajunse în mânele unui pașă. (Mai mare de-al turcilor.)

Pașa crud de fire cum era, știind că acest viteaz a omorît și a robit mulți turci, să hotărî să-l chinue după placul său. Și ce făcu ne milosul pașă? L'a prins în ham la plug, și ară cu el toată ziua de dimineață până seara și mi țî-l eroia cu biciul, mai altfel cum bate omul nemilos vita din jug, de-i sângerau spatetele de plesnele biciului.

Voinicul însă toate acestea le suferea în tăcere, și avu mult de a suferi, până-i sosi ceasul de mântuire; când într'o noapte întunecoasă, păzitorii fiind adormiți, eși pe nesimțite din închisoare, și p'aci e calea fartate. Nici nu se mai opri, până în tabăra creștină, unde încinse din nou spada de viteaz; căci trebuie să știm, că în vremurile vechi războaiele și hărțelile țineau vreme lungă; taberile, nu se împrăștiau cu anii.

Nu mult însă după fuga voinicului, să întâmplă, că într'o luptă dintre turci și creștini, acest pașă, căzu prins în mânele creștinilor; cari îl deteră de rob voinicului, despre care să știa

că la avut în robie și la prins la plug.

Pașa, când văzu înaintea sa pe acest voinic, încremeni de tot; căci știa, că acesta-ș va răsbuna acum asupra lui.

Dar voinicul îi grăi:

Tu ești carele mai chinuit fără de milă, și mai batjocurit când am fost în puterea ta: și acum, fiind că s'a schimbat soartea, de a-i ajuns în mânele mele, cu tot dreptul, s'ar cuveni să-ți dau împrumutul; faptă pentru faptă, și să te chinuesc și eu. Dar legea noastră creștinească ne învață; să iubim și pe dușmanii noștri. Pentru aceea, eu te iert și-ți dau drumul din robie; poți merge unde vrei.

O ce faptă!

Această faptă frumoasă, pătrunse așa de tare pe pașă, în cât părăsind legea turcească, se făcu creștin.

Și n'tradevăr, a ierta pe dușmanii noștri, sau a nu-și răzbuna asupra lor este una dintre cele mai frumoase fapte, ce poate face omul.

Iubite cetitor! Părăsit-ai legea turcească? Oare nu-ți mai trece măcar prin gând să-ți mai răzbuni asupra aproapelui tău? De poți răspunde la aceasta cu **nu**, atuncea ești liber de legea turcească. Și pentru că mai mulți să se poată elibera de acea lege, ai să știi, că numai văzându-ți faptele, vor urma a fi **creștini**.

Arma.

Precum răpitorii, furii sau făcătorii de rele, nu cutează ca să intre în vre-o casă, unde cei ce sunt în lăuntru, sunt bine armați; tot așa și diavolul, în casa, unde sfânta scriptură să află cercându-se, și îndeplinind cele mărturisite printr'ânsa; acolo, nu cutează a pătrunde, nici măcar a se apropia de aceea casă, de și mult să încearcă. (5, 8. I Pet. 6, 11. Efes. 4, 7. I Petr.)

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.

Prețul abonament

Pe un an 52 fl.

Pe 1/2 an 28 „

Trimis pe postă

Pe un an 1 cor.

Pe 1/2 an 56 fl.

Pentru străinătate

Pe un an 2— c.

Pe 1/2 an 1.20 f.

IAR PENTRU DE ÎMPĂRTIT ÎN LESNIRE MARE.